

Problémy při prvním nástupu koronavirové krize by se ještě daly pochopit nedostatkem znalostí a zkušeností osob, které rozhodují o našich osudech. Následující příběh však popisuje reálnou situaci, kterou na vlastní kůži zažil v posledních čtrnácti dnech jeden z našich zaměstnanců bydlící ve Středočeském kraji. Informace jsou pravdivé a identita zaměstnance je nám samozřejmě známa.

11. 7. Můj dospělý syn navštívil s přáteli dnes již bohužel legendární pražský klub, přičemž neporušil žádné platné mimořádné opatření ve vztahu k šíření SARS-CoV-2.

11. 7. – 16. 7. V tomto období neměl žádné příznaky ani zdravotní komplikace, které by indikovaly, že byl nakažen.

16. 7. Objevila se mírná bolest hlavy, prostě nic co by nevyřešil, stejně jako dříve, obyčejný volně prodejný prášek proti bolesti.

17. – 19. 7. Bez jakýchkoliv příznaků a zdravotních komplikací. V podstatě žil běžný život mladého člověka prožívajícího poslední prázdniny před nástupem na vysokou školu.

Noc z neděle 19. 7. na pondělí 20. 7. již signalizovala určité zdravotní obtíže, proto se syn zcela zodpovědně a svědomitě omluvil svému zaměstnavateli, u kterého přes prázdniny pracuje, že vzhledem ke své zdravotní indispozici zůstane raději doma. Wau, mám prostě svědomitého chlapce... Po zhodnocení zdravotních komplikací, zejména bolest hlavy, ztráta čichu, chuti a zvýšená teplota, byl zcela dle všech dostupných pokynů osloven jeho ošetřující praktický lékař, který nám telefonicky se stoickým klidem sdělil, že je to viróza a že to chce v klidu vyležet. Dobrá tedy, přišlo nám to sice divné, ale přece jen lékař je lékař. Syn zůstal doma.

21. 7. – úterý ráno. Syn zůstává zodpovědně doma, vzhledem k přetrvávajícím obtížím, a po předchozím telefonickém neúspěchu u svého praktického lékaře, byl nucen navštívit svou spádovou nemocnici, konkrétně otorinolaryngologické oddělení. Ošetřující lékaři však k našemu překvapení v podstatě potvrdili předchozí telefonickou diagnózu ošetřujícího praktického lékaře. Diagnóza zněla chřipka a synovi byly předepsány léky a byl poslán domů. I když se nám to nezdálo, říkali jsme si, že pokud se mohl mýlit praktický lékař na telefonu, tak lékaři v nemocnici na ORL se již mýlit nemohou. A popravdě syndrom bílého pláště vám nedává moc prostoru pro jakoukoliv odbornou diskusi nebo dokonce oponenturu.

22. 7. – středa večer. V médiích i mimo ně se začínají objevovat první informace o šíření SARS-CoV-2 v jednom z pražských klubů. Při jejich čtení nám doslova tuhla krev v žilách, přece jen jde o syna, člena rodiny a vůbec celou naši velkou rodinu. Bezesná noc. Volali jsme všude, kam se dalo, on-line linky, info linky, hygiena atd. Výsledek vždy stejný, buď nefungovaly, nebo to nikdo nezvedal. Jediné místo, kam jsme se dovolali, byla opět spádová nemocnice, čili ta, kde předtím na ORL synovi diagnostikovali chřipku a zde, světe div se, nám poradili, abychom ráno kontaktovali synova praktického lékaře, čili toho, který ho nechal původně doma s virózou. Kruh se uzavřel. Bezmoc, směsice strachu a vzteku...

23. 7. – čtvrtek. Voláme tedy opět praktickému lékaři, celou situaci jsme mu opakovaně popsali a velmi důrazně jsme žádali o to, aby vyslal k vyšetření na Covid-19 nejen syna, ale také další členy společné domácnosti. Teď si jistě říkáte, že jsme byli vyslyšeni. Omyl!!! Pro syna sice žádanku vypsali, ostatní členové společné domácnosti však měli smůlu. Dokonce nám sdělil, že nemáme být hysteričtí. Naše argumenty, že je třeba mít, s ohledem na rizikovou část rodiny (2 členové 65+) výsledky co nejdříve, tak, aby bylo možné přijmout nezbytná opatření v co možná nejkratším čase a začít trasovat všechny kontakty, nám sdělil, že postup laboratoře a odběrového místa není v jeho kompetenci, a že ostatní členové rodiny budou testováni až podle výsledků testů syna. Dále nám sdělil, že pokud budou výsledky až v sobotu, o testování ostatních členů společné domácnosti se bude bavit až v pondělí 27. 7.!!!

Co naplat, systém v podobě zdi prostě hlavou neprorazíš. S žádankou a synem, kterému není nejlépe, odjíždíme na odběrové místo. Je čtvrtek, probíhá odběr, dozvídáme se, že výsledky budou nejdříve v sobotu!!! V sobotu? Ok, možná nefungující systém neprorazíš, ale když víš, že ti nepomůže, nezbyvá ti nic jiného, než ho obejít a spolehnout se jen sám na sebe.

I když synovi není nejlépe, vyhledáváme odběrové místo s laboratoří, které je schopno tento gordický uzel rozseknout ihned. Po delším hledání nalézáme dvě taková místa. Nakládáme syna a absolvujeme další cestu. Cesta na první odběr 60 km tam a 60 km zpět. Cesta na druhý námi vybraný odběr je opět 60 km tam a 60 km zpět, i když zcela opačným směrem.

Dorážíme na odběrové místo, opět probíhá odběr. Platíme 4.500 Kč, neremcáme, jako ve snu se nám v mysli míhá matná vzpomínka na jakési zastropování ceny testů. Nejdůležitější je přece zdraví a v boji proti tomuto neřádu především včasné informace a výsledky. Odjíždíme. Výsledky dorazí v řádu několika málo hodin.

A výsledek testu – POZITIVNÍ!!! Všichni členové společné domácnosti putují automaticky do karantény.

Přiznám se, že v tu chvíli se ve vás mísí pocit strachu o syna, agrese vůči všemu a averze vůči všemu úřednímu a zejména odbornému. Naštěstí zvítězí zdravý rozum a starost o syna a další členy domácnosti. Navíc bylo nutné připravit rodinu na to, že mohou být nakaženi již všichni její členové, minimálně ti ve společné domácnosti, přičemž dva z nich patří do té nejohroženější skupiny nad 65 let. Mezi vzpomínáním si na všechny kontakty probíhala samozřejmě dezinfekce celého domu. Naštěstí jsme některá opatření v domě přijali již od prvních synových příznaků.

Zde by asi mohl celý příběh skončit. Bohužel pro všechny má však ještě další dosud neukončené dějství...

Předpokládáte, že byli členové společné domácnosti (připomínám, že dva z nich jsou ve věku nad 65 let) posláni na testy? Předpokládáte špatně. Nic. Nula. Testy celé rodiny (šest členů) plus přítelkyně syna a její matky, jsme museli opět zajistit sami s pomocí pracovníka BOZP jedné soukromé firmy, kde jeden z členů domácnosti pracuje. Odběrový vůz naštěstí přijíždí hned druhý den ráno v 08.15 hod.

24. 7. – pátek. V 08.15 hod. přijíždí odběrový vůz. I když jde zjevně o odběrový vůz místně nepřislušné hygienické stanice, věřte, že tato věc je v takové situaci poslední, co byste řešili. Systém selhal, spolehni se sám na sebe, nikdo jiný ti nepomůže. Jsme rádi a těmto lidem patří obrovské poděkování a jsou to oni, kdo zaslouží absolutní uznání a jsou to oni, na něž musí být tato země právem hrdá.

Probíhají odběry.

Mezitím během dopoledne konečně volá synovi místně příslušná hygienická stanice a velmi povrchně se táže na jeho prvokontakty. Syn má snahu popsat vše do nejmenších detailů, zájem na druhé straně telefonního sluchátka je však žalostný.

Výsledky z testování ostatních členů domácnosti se tentokrát dozvídáme ještě týž den. Bohužel se potvrzují naše nejhorší představy.

Z celkem šesti členů rodiny obývajících jeden rodinný dům plus synovy přítelkyně a její matky – celkem tedy z osmi lidí - byl 1 pozitivní z předchozího testování (syn) a další 3 nově pozitivní, 4 negativní. Mezi nově pozitivními byla bohužel jedna osoba starší 65 let.

Ihned jakmile jsme se dozvěděli výsledky, tak jsme opět kontaktovali místně příslušnou hygienickou stanici a předpokládali jsme, že nyní snad již konečně bude případu věnovat patřičnou pozornost. Co myslíte? Bohužel...

Na druhé straně telefonu nám paní z hygienické stanice s ledovým klidem odpověděla, že už je přece pátek 15.30 hod., že má po pracovní době, že to bude řešit až v pondělí 27. 7 a všechny naše kontakty (čili potenciálně ohrožené osoby) si máme obvolat sami.

Po této zkušenosti opravdu nevíte, jestli se máte smát nebo brečet... každopádně ztratíte iluze o čemkoliv fungujícím v tomto státě.

28. 7. – úterý. Dva členy naší společné domácnosti, u nichž byly výsledky původních pátečních testů negativní, odváží záchranná služba kvůli náhlým zdravotním komplikacím do spádové nemocnice, probíhají vyšetření, odběry, analýzy, infuze, nasazení léků, ale nikoli test na koronavirus, i když příznaky jsou zcela indikativní. Jejich stav se naštěstí jako zázrakem lepší stejně rychle, jako se zhoršil a ve večerních hodinách jsou odvezeni zpět do domácího ošetřování. Jsou sice vypsány žádanky na provedení testů, ale mají si tam dojet následující den sami....

Dnes je čtvrtek 30. 7. 2020, 16.00 hod. Doposud se žádnému ze tří nově pozitivních členů společné domácnosti NIKDO z hygienické stanice nezval. NIKDO z hygienické stanice jejich další kontakty netrasuje. NIKDO z odpovědných nic neřeší.

Opět se musíme spolehnout sami na sebe. Všechny naše kontakty obvoláváme, upozorňujeme a hlavně – NEUSTÁLE SE VŠEM OMLOUVÁME!!!

Můžeme stokrát z televizních obrazovek od těch, kteří se proslavili sloganem „JSME NÁROD SCHOPNÝCH LIDÍ, JEN NÁS ŘÍDÍ NEMEHLA“, slyšet, jak vše perfektně funguje, a věřím, že nejen my bychom byli neskutečně rádi, kdyby tomu tak bylo.

Střet dvacetiletého kluka a jeho rodiny s realitou, je však bohužel mnohem bolestnější než ty nejhorší scénáře.

Ponaučení pro mě:

Nejdůležitější věci na světě jsou zdraví, rodina, přátelé a spoléhání se na sama sebe, protože nikdo jiný vám v této zemi nepomůže.

Přání pro nás i Vám všem, kteří jste to dočetli až sem:

Přeji Vám všem, ať jste zdraví a šťastní a nemusíte řešit podobná dramata jako my a držte nám palce, ať se z toho dostaneme ve zdraví, co nejdříve a bez následků...